

ID: 121316

Výživné

Ve sporu o vydání bezdůvodného obohacení, spočívajícího ve vrácení výživného na zletilé dítě, které ochuzený rodič zaplatil v době, kdy jeho vyživovací povinnost k dítěti již netrvala, neboť nárok dítěte na výživné zanikl podle ustanovení § 911 o.z., je pasivně věcně legitimováno (zletilé) dítě, i když podle dohody rodičů o platebním místě pro placení výživného, která byla uzavřena ještě v době nezletilosti dítěte a kterou dítě po dosažení zletilosti konkludentně (mlčky) akceptovalo, ochuzený rodič zaplatil výživné k rukám druhého rodiče, případně na jím označený bankovní účet.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 24 Cdo 2849/2025-163 ze dne 29.4.2026)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce P. B., zastoupeného JUDr. R.P., advokátem se sídlem ve V.n.M., proti žalované D. B., zastoupené Mgr. K.Š., advokátkou se sídlem v Č.B., o zaplacení 78.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 13 C 64/2024, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. června 2025 č.j. 7 Co 872/2025-133, tak, že dovolání žalobce se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se domáhal (žalobou podanou u soudu prvního stupně dne 12.3.2024), aby mu žalovaná zaplatila 78.000,- Kč se „zákonným“ úrokem z prodlení od 10.2.2024 do zaplacení. Žalobu odůvodnil zejména tím, že na základě pravomocného a vykonatelného soudního rozhodnutí od května 2017 hradil k rukám žalované (matky) výživné na nezletilou (a posléze již zletilou) dceru AAAAA (pseudonym) ve stanovené výši 3.000,- Kč měsíčně. Ačkoli však (v té době již zletilá) dcera ukončila středoškolské studium složením maturitní zkoušky v červnu 2021 a v dalším studiu již nepokračovala, žalovaná žalobce o této skutečnosti nikterak neinformovala, „naopak mu sdělila, že AAAAA (pseudonym) ukončila studium až v červnu 2023, čímž žalobce zcela evidentně úmyslně uvedla v omyl“. S ohledem na to žalobce pokračoval v hrazení výživného k rukám žalované až do srpna 2023 včetně, ačkoli z ustanovení § 911 o.z. vyplývá, že „od července 2021 již nebyl povinen k rukám žalované hradit jakékoliv výživné“, neboť „jeho vyživovací povinnost zanikla“. Podle názoru žalobce se tak žalovaná „na jeho úkor bez spravedlivého důvodu obohatila, neboť červencem 2021 právní důvod pro přesun majetkových hodnot od žalobce k žalované odpadl“, a proto touto žalobou požaduje po žalované vydání bezdůvodného obohacení, ke kterému došlo v důsledku hrazení výživného na dceru účastníků za období od července 2021 do srpna 2023 (26 x 3.000,- Kč).

2. Okresní soud v Jindřichově Hradci rozsudkem ze dne 28.2.2025 č.j. 13 C 64/2024-112 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 23.784,97 Kč k rukám zástupkyně žalované. Soud prvního stupně vycházel ze zjištění, že žalobce (na základě mimosoudní dohody rodičů o zvýšení výživného od jara 2019) hradil výživné na dceru AAAAA (pseudonym) ve výši 3.000,- Kč měsíčně na účet druhé dcery žalované (A. T.) také v období od července 2021 do srpna 2023, tj. poté, co v té době již zletilá AAAAA (pseudonym) „složila maturitní zkoušku a zřejmě byla schopna samostatně se žít“. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12.3.2013 sp. zn. 28 Cdo 2235/2012 (které prošlo přezkumem Ústavního soudu), ze kterého se podává, že povinnost plnit výživné k rukám jednoho z rodičů dosažením zletilosti dítěte odpadá, však dovodil nedostatek pasivní legitimace žalované v této věci. Zdůraznil, že i kdyby žalobce, jak sám

tvrdí, platil výživné na základě pokynu žalované na účet třetí osoby (v daném případě na účet její druhé dcery), pak tím, že AAAAA (pseudonym) nabyla zletilosti, „případná dohoda rodičů ohledně platebního místa pro placení výživného ztratila své opodstatnění, žalobce měl plnit k rukám dcery AAAAA (pseudonym), coby vyživované osoby, popř. po dohodě s ní jiným způsobem“. V posuzované věci žalovaná nebyla příjemcem zasílaných plateb výživného, ani platebním místem, ani žádnou ze stran závazku, její majetek se na úkor žalobce neoprávněně nezvětšil, a proto není obohaceným subjektem, kterému by svědčila pasivní věcná legitimace.

3. K odvolání žalobce Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 13.6.2025 č.j. 7 Co 872/2025-133 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 11.301,40 Kč k rukám zástupkyně žalované. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně o tom, že žalovaná není v dané věci pasivně legitimována. Rovněž přitom poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23.7.2013 sp. zn. 28 Cdo 2235/2012, ve kterém se dovolací soud vyslovil, že „po nabytí zletilosti vyživované osoby úprava výživného trvá, nicméně případné dohody mezi rodiči ohledně platebního místa pro placení výživného, jež byly uzavřeny v době nezletilosti vyživované osoby, ztrácí své opodstatnění a plnit je třeba k rukám vyživované zletilé osoby (případně po dohodě s ní jiným způsobem)“. K odvolacím námitkám žalobce odvolací soud uvedl, že žalovaná [jako matka společné dcery AAAAA (pseudonym)] žalobce upomínala o úhradu výživného v době (v dubnu 2019), kdy dcera byla ještě nezletilá a připravovala se na budoucí povolání studiem na střední škole, které ukončila v červnu 2021. Byl tedy důvod k placení výživného k rukám matky. Žalobce prokázal další komunikaci s matkou (kdy se jí dotazoval, zda dcera ještě studuje) až v srpnu 2023, nikoliv dříve. V mezidobí (5.5.2020) nabyla dcera AAAAA (pseudonym) zletilosti, a od tohoto data zanikla dohoda ohledně platebního místa, nikoliv však vyživovací povinnost (ta se řídí schopností oprávněného sám se živit ve smyslu ustanovení § 911 o.z.). Podstatné podle názoru odvolacího soudu je, že „od vzniku vyživovací povinnosti až po její zánik se jedná o právní vztah mezi dítětem a rodičem, tedy mezi AAAAA (pseudonym) a žalobcem, a poté, co AAAAA (pseudonym) zletila a nabyla tím plné svéprávnosti, nelze (ne)činnost vytýkat matce (žalované) a uložit jí zaplacení žalované částky podle ust. § 2991 o.z. ani podle odvolatelem uvažovaného § 584 o.z.“.

II. Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítal, že odvolací soud nesprávně vyřešil otázku pasivní věcné legitimace matky vyživovaného dítěte (žalované) ve sporu o vydání bezdůvodného obohacení, které je tvořeno neoprávněně vypláceným výživným za dobu, kdy již netrvala povinnost platit výživné, za situace, kdy matka nadále výživné přijímala, ačkoli si zániku vyživovací povinnosti byla vědoma. Podle názoru dovolatele „právě skutečnost, že povinnost hradit výživné k rukám rodiče odpadá nabytím zletilosti dítěte, by měla zakládat bezdůvodné obohacení rodiče, k jehož rukám je po nabytí zletilosti povinným rodičem plněno“. V daném případě dovolatel „plnil po nabytí zletilostí dcery nadále na účet určený žalovanou, nikoli na účet určený dcerou, čímž tedy došlo na straně žalované k bezdůvodnému obohacení, které je povinna vydat, neboť není v možnostech dovolatele, aby si ověřil, komu byly případně prostředky předány a kdo se na jeho úkor mohl obohatit“. Dovolatel považuje napadené rozhodnutí odvolacího soudu „za formalistické a v rozporu s pravidly slušnosti, neboť nezohledňuje skutkové okolnosti“. Poukázal přitom na princip souladu práv, resp. jejich výkonu s dobrými mravy, který podle judikatury Ústavního soudu v odůvodněných případech dovoluje zmírňovat tvrdost zákona a dává soudci prostor pro uplatnění pravidel slušnosti (ekvity). S ohledem na uvedené navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil.

5. Žalovaná navrhla, aby dovolání žalobce bylo odmítnuto, případně zamítnuto, neboť jeho námitky nelze považovat za opodstatněné.

III. Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu – dále jen „o.s.ř.“) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

7. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

8. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

9. V projednávané věci závisí rozsudek odvolacího soudu na vyřešení právní otázky, kdo je pasivně věcně legitimován ve sporu o vydání bezdůvodné obohacení, spočívajícího ve vrácení výživného na již zletilé dítě, které ochuzený rodič zaplatil druhému rodiči v době, kdy vyživovací povinnost k dítěti již netrvala, neboť jeho nárok na výživné zanikl podle ustanovení § 911 zákona č. [89/2012 Sb.](#), občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že tato právní otázka doposud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena ve všech souvislostech, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalobce je podle ustanovení § 237 o.s.ř. přípustné.

IV. Důvodnost dovolání

10. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

11. Podle ustanovení § 910 odst. 1 o.z. předci a potomci mají vzájemnou vyživovací povinnost. Výživné lze přiznat, jestliže oprávněný není schopen sám se živit (§ 911 o.z.).

12. Výživné (vyživovací povinnost) je označení pro tradiční rodinně právní institut definovaný souborem povinností a práv vznikajících na základě zákona, přičemž rozhodnutím soudu či dohodou o plnění mezi povinným a oprávněným je stanoven konkrétní rozsah poskytovaného výživného. V případě vyživovací povinnosti rodičů k dětem pak samotné výživné představuje konkrétní plnění zákonné vyživovací povinnosti poskytované dítěti rodiči na základě soudního rozhodnutí nebo dohody rodičů. Jedním ze základních předpokladů pro vznik práva na výživné je tzv. stav odkázanosti oprávněného na výživu, kterou zákon označuje jako „neschopnost sám se živit“ (srov. § 911 o.z.). Vzhledem k tomu vyživovací povinnost rodičů vůči dítěti trvá do doby, dokud dítě není schopné se samo živit. Tato doba zpravidla končí ukončením přípravy na budoucí povolání (ukončením studia) a nástupem dítěte do zaměstnání. Zánik vyživovací povinnosti rodičů k dítěti tedy není spojen s dosažením zletilosti dítěte, ale výlučně s jeho schopností samo se živit. Protože vyživovací povinnost rodiče k dítěti v takovém případě zaniká přímo ze zákona (ex lege), není nezbytné, aby o jejím zrušení (zániku) rozhodoval soud, není-li věc mezi účastníky sporná. Případné soudní rozhodnutí bude mít deklaratorní charakter. Pro následné vztahy mezi rodičem a zletilým dítětem to bude mít za následek, že pokud vyživovací povinnost rodiče k dítěti zanikla ve vazbě na pomnutí tzv. stavu odkázanosti na výživu na straně (již zletilého) dítěte, nicméně rodič přesto dál výživné platil, může následně požadovat po svém zletilém dítěti úhradu toho, co mu zcela nebo zčásti plnil z titulu bezdůvodného obohacení podle příslušných ustanovení občanského zákoníku. Současně není

vyloučeno, aby zrušení (zánik) vyživovací povinnosti podle ustanovení § 911 o.z. soud posoudil až v rámci sporu o vydání bezdůvodného obohacení, spočívajícího v neoprávněně přijatém výživném, jako otázku předběžnou (obdobně srov. KRÁLÍČKOVÁ, Zdeňka, HRUŠÁKOVÁ, Milana, WESTPHALOVÁ, Lenka a kol. Občanský zákoník II. Rodinné právo (§ 655–975). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 1050, marg. č. 15.).

13. Jedním z předpokladů úspěchu žalobce ve sporném řízení je, aby za účastníka řízení na straně žalované označil v žalobě takový subjekt, kterému v daném sporu svědčí pasivní věcná legitimace. Tzv. věcnou legitimací účastníka řízení je stav vyplývající z hmotného práva. Aktivně věcně legitimován je pouze takový žalobce, kterému podle hmotného práva přísluší nárok proti žalovanému (je nositelem práva, o které v řízení jde). Naopak pasivní věcná legitimace je u žalovaného dána jen tehdy, jestliže ho podle hmotného práva tíží povinnost, jejíž splnění se žalobce domáhá. Případný nedostatek pasivní věcné legitimace znamená, že žalovaný není účastníkem hmotněprávního vztahu, o který v řízení jde (podle hmotněprávních ustanovení není žalovaný subjektem tvrzené povinnosti), a žaloba proti němu proto musí být zamítnuta (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.8.1999 sp. zn. 21 Cdo 2588/98, uveřejněné pod poř. č. 43 v časopise Soudní judikatura, ročník 2000, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.9.2001 sp. zn. 25 Cdo 1618/99).

14. Podle ustanovení § 2991 odst. 1 o.z. kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám (§ 2991 odst. 2 o.z.).

15. Obecně ve smyslu konstantní judikatury dovolacího soudu představuje bezdůvodné obohacení (mimosmluvní) závazek, jehož obsahem je povinnost toho, kdo se obohatil, vydat to, oč se obohatil, a tomu korespondující právo toho, na jehož úkor k obohacení došlo, požadovat vydání předmětu bezdůvodného obohacení (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.11.2010 sp. zn. 30 Cdo 2262/2009). Předpokladem vzniku právního vztahu z bezdůvodného obohacení je získání majetkové hodnoty jedním subjektem na úkor jiného, v jehož majetkových poměrech se tato změna projevila negativně. Aktivně věcně legitimovaným subjektem k uplatnění práva na vydání bezdůvodného obohacení je proto ten, na jehož úkor bylo bezdůvodné obohacení získáno (ochuzený), tedy subjekt, v jehož majetkové sféře došlo ke zmenšení majetkových hodnot. Pasivně věcně legitimován je pak ten, jehož majetek se na úkor druhého neoprávněně zvětšil nebo u koho nedošlo ke zmenšení majetku, ač k tomu mělo v souladu s právem dojít (obohacený) (k tomu srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 6.9.2016 sp. zn. III. ÚS 3822/15, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21.8.2014 sp. zn. 33 Cdo 764/2013, ze dne 9.10.2014 sp. zn. 20 Cdo 1286/2014 a ze dne 29.10.2020 sp. zn. 24 Cdo 1053/2020).

16. Jak bylo uvedeno výše, výživné pro dítě představuje konkrétní plnění zákonné vyživovací povinnosti poskytované dítěti rodiči na základě soudního rozhodnutí nebo dohody rodičů. Podle hmotněprávních předpisů je nositelem práva na výživné dítě, zatímco závazek k plnění vyživovací povinnosti má dotčený rodič. Výživné je tedy vždy příjmem dítěte, byť bývá obvykle (na základě dohody mezi rodiči, která může být vtělena i do soudního rozhodnutí o úpravě poměrů k nezletilým dětem) splatné k rukám rodiče, který je má v péči. S ohledem na skutečnost, že zánik vyživovací povinnosti není vázán na dosažení zletilosti dítěte, ustálená soudní praxe v této souvislosti již v minulosti dovodila, že úprava výživného, která byla stanovena ještě v době nezletilosti dítěte, i po dosažení zletilosti nadále trvá; nicméně „případné dohody mezi rodiči ohledně platebního místa pro placení výživného, jež byly uzavřeny v době nezletilosti vyživované osoby, ztrácí své opodstatnění a plnit je třeba k rukám vyživované zletilé osoby (případně po dohodě s ní jiným způsobem). Je totiž třeba vycházet z předpokladu, že výživné má osobní charakter a nemá vést k tomu, aby z něho, byť jen částečně byly uspokojovány potřeby jiných osob“ (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12.3.2013 sp. zn. 28 Cdo 2235/2012). Z uvedeného právního názoru, který obstál i v rámci

ústavněprávního přezkumu z hlediska níže dovozované pasivní věcné legitimace - srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 23.7.2013 sp. zn. III. ÚS 1556/13) vycházely i soudy obou stupňů v projednávané věci. Dovolací soud ovšem nejen pro potřeby projednávané věci shledává za nutné uvedený právní názor blíže rozvést.

17. Pro právní vztah mezi rodičem a vyživovaným dítětem tedy zásadně platí, že po dosažení zletilosti dítěte povinný rodič hradí výživné přímo dítěti. Jde o reflexi na změnu právního statusu dítěte, kdy nejpozději (srov. § 30 odst. 2 o.z.) dosažením zletilosti se dítě stává plně svéprávným subjektem právních vztahů a přebírá plnou odpovědnost za své právní jednání. Rodiče v důsledku zániku rodičovské odpovědnosti (viz. § 858 odst. 2 občanského zákoníku ve znění účinném od 1.1.2026) přestávají být jeho zákonnými zástupci a zaniká jejich právo za dítě rozhodovat. S dosažením zletilosti je tedy spojeno nejen placení výživného přímo k rukám zletilého dítěte, které s ním následně může nakládat podle svého uvážení, ale také předpoklad, že dítě je již schopno se samo také rozhodnout, jakým způsobem bude výživné přijímat, resp. jaké bude platební místo pro placení výživného. Optimální variantou jistě je, že se zletilé dítě s povinným rodičem na tomto způsobu samo dohodne (kupř. tak, že označí bankovní účet, kam má rodič výživné posílat, nebo se s ním dohodne na konkrétním místě a čase osobního předání). Jeho nečinnost v tomto směru mu totiž může přivodit situaci, kdy rodič nebude v prodlení s platbou výživného, dokud způsob plnění výživného (resp. platební místo) nebude mezi nimi dohodnut. Zejména v napjatých rodinných vztazích ovšem nelze vyloučit situaci, kdy zletilé dítě sice v tomto směru nebude (lhostejno z jakých důvodů) aktivní, ale bude nadále konkludentně (mlčky) akceptovat dosavadní praxi dohodnutou mezi rodiči ještě za doby jeho nezletilosti, kdy povinný rodič platil výživné k rukám druhého rodiče, případně na jím označený bankovní účet. Rovněž v takovém případě lze platbu výživného provedenou povinným rodičem k rukám druhého rodiče (případně na jím označený účet) považovat za řádné plnění vyživovací povinnosti vůči zletilému dítěti, neboť druhý rodič nadále podle mlčky projevené vůle zletilého dítěte zůstává toliko „platebním místem“, a nikoli příjemcem výživného, jímž je zletilé dítě.

18. Uvedené promítnuto do poměrů bezdůvodného obohacení proto znamená, že pokud rodič tímto způsobem (platbami k rukám druhého rodiče, případně na jím označený účet) podle mlčky projevené vůle zletilého dítěte pokračuje v plnění vyživovací povinnosti vůči tomuto (již zletilému) dítěti i v době, kdy nárok dítěte na výživné, a tím i vyživovací povinnost rodiče podle ustanovení § 911 o.z. již zanikly, získává na úkor rodiče majetkový prospěch zletilé dítě (a nikoli druhý rodič). Na straně zletilého dítěte tím vzniká bezdůvodné obohacení ve smyslu ustanovení § 2991 odst. 2 o.z., které je povinno ochuzenému rodiči vydat. Proto v případném sporu o vydání bezdůvodného obohacení (v podobě vrácení neoprávněně přijatého výživného) je také pasivně věcně legitimováno. Jak ostatně uvedl Ústavní soud ve výše zmíněném usnesení ze dne 23.7.2013 sp. zn. III. ÚS 1556/13, na jehož závěr příležitostně poukázal také odvolací soud, „pasivní věcná legitimace žalované strany plyne ze zákona“ a „v demokratickém právním státě je nepřípustné, aby soudy libovolně určovaly, který subjekt má pasivní legitimaci, a vůči kterému by tedy měla směřovat povinnost vydat bezdůvodné obohacení“.

19. Vzhledem k výše podanému výkladu je proto odůvodněn závěr, že ve sporu o vydání bezdůvodného obohacení, spočívajícího ve vrácení výživného na zletilé dítě, které ochuzený rodič zaplatil v době, kdy jeho vyživovací povinnost k dítěti již netrvala, neboť nárok dítěte na výživné zanikl podle ustanovení § 911 o.z., je pasivně věcně legitimováno (zletilé) dítě, i když podle dohody rodičů o platebním místě pro placení výživného, která byla uzavřena ještě v době nezletilosti dítěte a kterou dítě po dosažení zletilosti konkludentně (mlčky) akceptovalo, ochuzený rodič zaplatil výživné k rukám druhého rodiče, případně na jím označený bankovní účet.

20. V projednávané věci se z obsahu spisu podává, že žalobce (otec) hradil výživné na již zletilou dceru AAAAA (pseudonym) ve výši 3.000,- Kč měsíčně až do srpna 2023, ačkoli dcera již v červnu 2021 ukončila studium a nabyla schopnost se samostatně živit. Protože se žalobce - jak uvádí v

dovolání - „vždy snažil řádně plnit vyživovací povinnost, i když s ním dcera odmítala komunikovat“, tak po celou dobu (tedy i poté, co dcera v roce 2020 nabyla zletilosti) platil výživné podle dřívější dohody se žalovanou (matkou), uzavřené ještě v době dceřiny nezletilosti, na bankovní účet označený žalovanou, jehož majitelem byla její druhá dcera A. a žalovaná k němu měla dispoziční oprávnění. V průběhu řízení nebylo zjištěno (ani nevyšlo v řízení nijak najevo), že by zletilá dcera s tímto dosavadním způsobem placení výživného projevila nesouhlas, mlčky dosavadní praxi akceptovala. Za této situace lze jistě sdílet názor dovolatele, že ukončením stavu odkázanosti na výživu zanikla jeho vyživovací povinnost k dceři AAAAA (pseudonym), a že pokud přesto v placení výživného dále pokračoval, vzniklo v následujícím období na straně příjemce výživného bezdůvodné obohacení. Tímto příjemcem výživného, který se bezdůvodně obohatil, však za dané situace byla zletilá dcera AAAAA (pseudonym), a nikoli - jak se dovolatel mylně domnívá - žalovaná, i když vzhledem k jejímu dispozičnímu oprávnění k označenému účtu - jak žalobce v dovolání zdůraznil - „zjevně s prostředky nakládala“. Podle dohody rodičů, kterou zletilá dcera AAAAA (pseudonym) mlčky akceptovala, byla žalovaná (resp. jí označený účet, ke kterému měla dispoziční oprávnění) toliko „platebním místem“ pro plnění výživného, což nic nemění na skutečnosti, že výživné bylo určeno dceři AAAAA (pseudonym). Jen ona byla příjemcem výživného, a proto podle hmotného práva má také povinnost k jeho vrácení, a tudíž jen ona může být v daném sporu o vydání bezdůvodného obohacení (v podobě vrácení neoprávněně přijatého výživného) pasivně věcně legitimována, jak správně (ve shodě se soudem prvního stupně) dovodil odvolací soud.

21. V souladu s tím, že výživné bylo určeno pro dceru AAAAA (pseudonym), také žalobce (podle výpisů ze shora uvedeného účtu za žalované období od července 2021 do srpna 2023) označoval účel plateb jako „AAAAA (pseudonym) výživné - P. B.“, přičemž v řízení nebylo zjištěno (ani nijak nevyšlo najevo), že by žalovaná výživné použila k jinému účelu. Tvrzení žalované, že „veškeré finanční prostředky, které žalobce v rozhodném období zaslal coby výživné dceři AAAAA (pseudonym), byly (následně) zaslány na její bankovní účet, a tím předány do její majetkové dispozice“, žalovaný nezpochybňuje, toliko namítá, že „není v jeho možnostech zjistit, jak s prostředky žalovaná naložila“. Argumentuje-li dále dovolatel, že „matka (žalovaná) nadále výživné přijímala, ačkoli si zániku vyživovací povinnosti byla vědoma“, potom zcela přehlíží, že ve smyslu zásady „bdělým náleží práva“ („vigilantibus iura scripta sunt“) žalobci nic nebránilo, aby se u žalované (pokud s ním dcera - jak tvrdí žalobce - „odmítala komunikovat“) o skutečnostech významných pro trvání jeho vyživovací povinnosti informoval včas, a nikoli (jak vyplývá ze žalobcem předložené písemné komunikace mezi jím a žalovanou) až po více než čtyřech letech v srpnu roku 2023. Ani tento namítaný subjektivní prvek na straně žalované nemůže v daném sporu založit její pasivní věcnou legitimaci, která zde zásadně svědčí pouze dceři AAAAA (pseudonym).

22. Z uvedeného vyplývá, že závěr odvolacího soudu o tom, že žalobcem označená žalovaná (matka zletilé dcery) není v daném sporu pasivně věcně legitimována, je v souladu se zákonem. Napadený rozsudek odvolacího soudu je proto z hlediska uplatněného dovolacího důvodu věcně správný. Protože nebylo zjištěno, že by napadený rozsudek byl postižen některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o.s.ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o.s.ř. nebo v § 229 odst. 3 o.s.ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle ustanovení § 243d písm. a) o.s.ř. zamítl.

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušeni řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)